se, ello siin ommeti ni röömsaks tehha, kui agga ial woimalik. — Keikide süddame peäle hakkas se sanna, agga keigeennamiste ligutas se mehhe süddant. Olled sa, mo armas naene, mo iggawesse önnetusse pärraſt, ni sures murres? Oh, tänno olgo sul, so trui maenitsusse eest! Jummala armo läbbi tahhan teiseks sada. Ja mees teggi töeks, mis olli lubbanud; sai teiseks, sai hopis ueks, sai öigeks ristiinnimesseks, sai nenda ka keigeparremaks naesemehheks.

Luggege sedda, teie, momme uskmatta mehhe, waggad, jummalakartlikkud abbiseltsid! Palluge omma meeste eest Jummalat! Tehke nende süddamettele häbbi omma armastusse, omma holekandmisse, omma truusse läbbi! „Sest, mis tead sinna, naene, kas sinna mehhe woid önsaks tehha? ellik, mis tead sinna, mees, kas sinna naese woid önsaks tehha, ehk mitte?“ 1 Kor. 7, 16.

Ka üks sanna ühheteistkümnemal pühhapäwal pärraſt kolm ainoJummala pühha, mil wariseer ja tölner mollemad üllesläksid pühha kotta, palwet piddama.

Kel hüdis torniſt ja rahwas läks kirriko ommas kallis kirrikoridis ja laulis ja pallus Jummalat. Agga üks innimenne, kes kurjaste olli ellanud, ja paljo patto teinud Jummala ja innimeste wasto, iggatses ka Jummalat, ja andeks Ta käest palluda. Polnud tal ennam kirrikoehtet ja ehk kül südda armsa pühha kohta kippus, siiski wärriſes ja kartis, seſt et teadis ennaſt kirriko ja temma jutluſt alwaks piddanud. — Ka se kartus olli temmal, et wahhest ehk mässaminne rahwa seas piddi tousma, temma tullemisse pärraſt. — Agga siiski kui keik rahwas kirrikus kous, tulleb ta kirriko ukse peäle ja kulab laulo armsa heäle, mis ristirahwas pühhas templis laulwad. Ja pattotundminne saab